

NOTĂ DE ARGUMENTARE

la proiectul hotărîrii Guvernului ”Cu privire la aprobarea proiectului de lege pentru modificarea și completarea articolului 62 din Legea învățămîntului nr.547-XIII din 21 iulie 1995”

Proiectul hotărîrii Guvernului ”Cu privire la aprobarea proiectului de lege pentru modificarea și completarea articolului 62 din Legea învățămîntului nr.547-XIII din 21 iulie 1995” a fost elaborat de Ministerul Educației în vederea clarificării statutului bunurilor aflate în gestiunea instituțiilor de învățămînt.

Necesitatea proiectului prenotat este determinată, întîi de toate, de lipsa uniformității în abordările diferitor instituții, atît de drept public, cît și de drept privat, atunci cînd vine vorba de administrarea bunurilor aflate în posesia instituțiilor de învățămînt, situație generată inclusiv de necorespunderea cadrului legal în materie principiilor de claritate și previzibilitate.

De asemenea, prevederile legale în vigoare nu țin cont de dispozițiile altor acte legislative, în special ale celor adoptate ulterior, care, chiar și tangențial, abordează chestiunile aferente gestionării patrimoniului instituțiilor de învățămînt. De exemplu, art.62 alin.(5) din Legea învățămîntului nr.547-XIII din 21 iulie 1995, care prescrie posibilitatea vînzării, în anumite condiții, a terenurilor instituțiilor de învățămînt, vine în coliziune cu prevederile art.5 alin.(1) lit.a) din Legea nr.91-XVI din 5 aprilie 2007 privind terenurile proprietate publică și delimitarea lor raportat la dispozițiile art.75 alin.(3) Legea nr.436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală și la art.296 alin.(4) din Codul civil, de unde rezultă că, dat fiind caracterul inalienabil al terenurilor instituțiilor de învățămînt, acestea sunt scoase din circuitul civil neputînd fi, pe cale de consecință, înstrăinate sau privatizate.

Din aceste considerente, în proiectul de lege este prevăzut:

1. Expunerea alineatului (5) într-o nouă redacție, potrivit căreia edificiile, clădirile și terenurile aferente în care își desfășoară activitatea instituțiile de învățămînt de stat sunt parte componentă a domeniului public al unității administrativ-teritoriale sau al statului, în funcție de subordonarea instituției de învățămînt. O astfel de reglementare are la bază o puternică acoperire legală, inclusiv cea prenotată care se referă la terenuri la terenuri, precum și art.75 alin.(1) din Legea nr.436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală, art.296 alin.(2) din Codul civil și art.3 lit.a) din Legea nr.523-XIV din 16 iulie 1999 cu privire la proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale – cu referire la clădirile și edificiile instituțiilor de învățămînt.

De rînd cu aceasta, reglementarea propusă este în concordanță cu prevederile art.127 alin.(4) din Constituția Republicii Moldova, care enumeră bunurile asupra cărora se poate constitui proprietatea publică, stabilind, totodată, că legea poate prevedea și alte

categorii de bunuri ce fac obiectul proprietății publice, ceea ce face, de altfel, alineatul respectiv.

2. Prin completarea articolului 62 cu alineatul (5¹) se instituie o derogare de la prevederile legislației generale sau speciale privind caracterul inalienabil al bunurilor din domeniul public, astfel încât clădirile, edificiile și terenurile aferente instituțiilor de învățământ să fie pasibile vânzării către persoanele fizice sau juridice, însă exclusiv în scopuri educaționale. Această prevedere este, în fond, o prelucrare (*reformulare, racordare la prevederile actelor legislative în vigoare*) a textului actual al art.62 alin.(5) prin instituirea, așa cum statuează normele de tehnică legislativă, a unei excepții de la regulă.

Paralel cu aceasta, în alineatul (5¹) este prevăzut că decizia pe marginea înstrăinării bunurilor proprietate a unităților administrativ-teritoriale se adoptă de către proprietarul bunului în cauză (*adică de consiliul satului (comunei), orașului, raionului, municipiului, Adunarea Populară a unității teritoriale autonome Găgăuzia*), cu acordul Guvernului, pe cînd decizia cu privire la vânzarea bunurilor din domeniul public al statului – de către Guvern.

3. Introducerea alineatului (5²) și (5³) survine în contextul în care deși, la nivel de principiu, art.77 alin.(4) din Legea nr.436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală prevede dreptul autorității deliberative de a trece un bun din domeniul public în domeniul privat (*procedură cunoscută în teoria generală a dreptului sub denumirea de „declasare” sau „dezagregare”; efectul aplicării declasării este introducerea bunului în circuitul civil*), acesta nu conține un mecanism clar de realizare a acestui transfer. Limitarea la formula „în temeiul expertizei” nu este suficientă, ea generînd mai multe întrebări decît răspunsuri (*care este obiectul expertizei, cine o realizează, cine o aprobă, care sunt criteriile etc.*). Ca urmare, putem vorbi de un vid legislativ parțial pe acest segment, care, în raport cu bunurile educaționale, va fi înlăturat prin adoptarea și implementarea prezentului proiect.

Deci, în alineatul (5²) se propune ca transferul (trecerea) bunurilor din domeniul public al unității administrativ-teritoriale în domeniul privat al unității administrativ-teritoriale, ceea ce, pe cale consecință, va avea ca efect introducerea bunului în circuitul civil, să se realizeze prin decizia proprietarului (*adică a consiliului satului (comunei), orașului, raionului, municipiului, Adunării Populare a unității teritoriale autonome Găgăuzia*), cu acordul prealabil al Guvernului.

La rîndul său, alineatul (5³) prevede procedura de transfer (trecere) a bunurilor din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, care se propune de a fi realizată prin adoptarea de către Guvern a unei hotărîri în acest sens.

4. Conținutul alineatului (5⁴) vine să clarifice procedurile de transfer (trecere) a bunurilor din domeniul public în domeniul privat. Astfel, se propune ca, înaintea adoptării deciziilor de declasare (dezagregare) de către unitățile administrativ-teritoriale sau Guvern, să fie efectuată o expertiză care ar demonstra încetarea necesității includerii bunurilor respective în domeniul public.

Tot aici se propune ca Metodologia de realizare a raportului de expertiză, inclusiv criteriile care vor sta la baza determinării oportunității declasării bunului din domeniul public, vor și aprobate de către Guvern. Această obligație derivă și din prevederile art.II din proiect.

5. Referitor la noua redacție a alineatului (7), prin aceasta se urmărește punerea în acord a prevederilor Legii învățământului nr.547-XIII din 21 iulie 1995 cu dispozițiile Codului civil. Or, art.862 alin.(2) din actul legislativ prenotat, stabilește că comodatarul (*instituția de învățământ, în speță, avînd în vedere că aceasta primește în administrare clădirea, alte edificii și terenuri aferente cu titlu gratuit de la proprietar*) nu poate da bunul în folosință unor terți decît cu acordul comodantului (*adică a proprietarului, în speță fiind vorba de consiliul satului (comunei), orașului, raionului, municipiului, Adunarea Populară a unității teritoriale autonome Găgăuzia sau, după caz, de Guvern*).

Pornind de la cele menționate, se consideră oportună și necesară aprobarea proiectului de lege pentru modificarea și completarea articolului 62 din Legea învățământului nr.547-XIII din 21 iulie 1995, cu prezentarea lui ulterioară spre examinare Parlamentului Republicii Moldova.

Maia SANDU
Ministrul educației